

ledende Personligheder, som jeg vel maa kalde dem, imidlertid hver til sin Side paa de allervigtigste Spørgsmaal. Det ærede Medlem fra Møen vil have alt det bort, der angaar Fæstningen, og vil have de militære Udgifter ned, medens den højtærede Krigsminister netop vil have den Del af Forslaget frem, som angaar Fæstningen, og vil have de militære Udgifter op. Den højtærede Krigsminister er endogsaa gaaet saa vidt som at sige, at hvis man skulde forhandle med det Grundlag og med det Formaal for Dje, som er fremsat af det ærede Medlem fra Møen, nemlig at ned sætte de militære Udgifter samt at fjerne den Del af Forslaget, der maatte staa i Forbindelse med Fæstningen, tillagde han ikke denne Forhandling nogen Betydning. Det forekommer mig da, naar man skal overveje, hvorledes man skal stille sig til Spørgsmaalet om denne Sags Fremme, at man nærmest maa stille det Spørgsmaal: Hvad kan det nytte at lade dette Forslag gaa videre? Jeg kan da ikke se rettere, end at naar de ledende Personligheder, de to Parter, mellem hvilke Forhandlingen egentlig skal føres, ved Udgangspunktet ere saa grundbuene, som den højtærede Krigsminister og det ærede Medlem fra Møen ere, maa en videre Forhandling om den Ting siges at være temmelig ørkesløs. Det forekommer mig, at man bør se Sagen fra det Standpunkt. Naar vi nu, formodentlig snart, komme til Afgørelsen af, hvad der skal ske videre med dette Forslag, kan jeg altsaa ikke være med til at klavre op paa de favnelange Stykker, som det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) klavrede op paa for at vise sig i fuld radikal, bengalisk Belysning over for Landet. Det kan jeg paa ingen Maade, fordi det ikke forekommer mig, at de Grunde, det ærede Medlem har anført, have nogen som helst Vægt. Det forekommer mig, at i Fortsættelse af den Forhandlingspolitik, som ogsaa det ærede Medlem fra Langeland og hans Ven fra Ringløbing (S. C. Christensen) med flere føre, kan man lige saa godt lade dette Forslag gaa videre som standse det. Dette at føre Forhandlingspolitik betyder ikke, at vi absolut skulle forhandle om alt muligt, eller at alle mulige Sager skulle gennemgaa alle mulige Stadier. En forstandig Opfattelse af Forhandlingspolitik maa føre til, at Sager, man kunne have Haab om at faa Nytte af, om end ikke haabe at faa direkte gennemførte i denne Rigsdagssamling arbejder man videre paa, men at Sager, man paa Forhaand kunde anse for haabløse, lagde man til Side i Erkendelse af, at det Arbejde, man anvendte paa de Sager, var spildt. Det forekommer mig, at dette er, om jeg saa maa sige, en forstandig og nøgtern

Opfattelse af en saglig Forhandling, og jeg tror nok, at man fra ærede moderat Side har stillet lidt for store Fordringer til Forhandlingspolitiken, naar man har villet rette Bøbrejdelser mod andre, naar de ikke have villet deltage i en eller anden Forhandling. Jeg mener netop, at en sund Forhandlingspolitik først og fremmest maa gaa ud paa at udsøndre de Sager, som det ikke kan nytte at forhandle om, lægge dem til Side og lade gaa videre med de andre. Og da forekommer det mig, at naar man ser paa den foreliggende Sag paa Grundlag af den almindelige Betragtning, jeg her har fremført, saa maa en videre Forhandling om dette Spørgsmaal anses for ganske overflødig, ikke alene i dette Øjeblik, men saa længe vi have den nuværende højtærede Krigsminister. Jeg anser det nemlig for en Selvfølge, at saa længe den nuværende højtærede Krigsminister er ved Roret og Styret af vort Militærvesen, vil han ufravigelig stille den Fordring til en Hærløb, at den skal sætte ham i Stand til at besætte den Fæstning, han har anlagt. Jeg antager, at det maa anses for givet. Jeg tror ikke, at vi paa nogen Maade kunne vente, at den højtærede Krigsminister, der har vovet og arbejdet saa meget derpaa, der har bevilget sig selv saa meget paa Trods af dette Tings Bægring, skulde lade denne Fæstning falde og lade den ligge uden Besætning, til Fabelbaade for dette Land og jeg kan sige for hele Verden. Jeg tør gaa ud fra, at vi ikke slippe dette Spørgsmaal fra den højtærede Krigsministers Side, saa længe han er ved Magten. Paa den anden Side vil jeg gerne gaa ud fra, at dette Ting ikke, navnlig ikke under den nuværende Krigsminister, indlader sig paa noget af det, som her ligger for, hverken paa denne betydelige Udbidelse af Hæren med det Formaal at skaffe Besætning til Fæstningen, ej heller paa en saa væsentlig Forsøgelse af Udgifterne, som her i det hele er Tale om. Jeg maa altsaa tro, at de to Standpunkter her i Salen, mellem hvilke Forhandlingen skulde føres om denne Sag, fremdeles, saa længe den ærede Krigsminister er ved Roret, maa staa diametralt mod hinanden, og jeg kan derfor ikke skønne, at der er nogen som helst saglig Interesse ved at arbejde videre paa dette Spørgsmaal. Hvis det ærede Medlem fra Møen (Bosjen) eller andre ærede Medlemmer kunne om ikke just komme med overbevisende Argumenter saa dog fremsætte noget, der tydede paa, at Sagen vilde vinde et Skridt fremad ved Forhandling, vilde jeg aldeles ikke være betænkelig ved at stemme for dens Overgang til 2den Behandling, for, som jeg bemærkede før, jeg finder at man